

Redondo i Muntanya, Montse (2005)
«Medalles de la ciutat 2005: Miquel Boix i Carreras, Marta Estrada i Moyares, Oriol Muntanya i Tuset, Josep Verde i [...]»
Medalles de la Ciutat / Ajuntament de Granollers / Arxiu Municipal de Granollers

Josep Verde i Aldea

| 43

A l'entrada del Casino de Granollers amb companys de classe. 1947

Medalla de la Ciutat al senyor **Josep Verde i Aldea**

Granollers, 1928

Advocat i polític

Per la seva llarga trajectòria política, des del Partit Socialista de Catalunya– Re-agrupament, del qual va ser-ne secretari general, i que el 1978 es va fusionar amb el PSC–Congrés i la Federació Socialista Catalana del PSOE, i que el va portar a ser diputat al Parlament de Catalunya, al Congrés dels Diputats, on va ser vicepresident de la mesa, i al Parlament Europeu, del qual va ser-ne vicepresident. També va ser membre de la comissió redactora de l'Estatut de Catalunya del 1979.

Una trajectòria humana, política i professional caracteritzada pel treball a favor de la unitat del socialisme i la promoció dels Drets Humans i l'uropeisme.

També en reconeixement al seu impuls cultural a la ciutat, que el va portar a ser membre fundador de l'Associació Cultural d'Antics Alumnes de Segon Ensenyament –l'Associació Cultural–; conservador del Museu de Granollers en substitució d'Antoni Jonch; col·laborador del Centre d'Estudis en diverses ocasions; i impulsor d'iniciatives ciutadanes diverses, com el setmanari *Granollers, Comunitat Cristiana*, del qual va ser-ne director.

Palau de la Generalitat, novembre de 1978 amb el President Tarradelles, Coll i Alentorn, Andreu i Abelló, Solé Tura i Macià Alavedra. Foto: Pérez de Rozas

Josep Verde i Aldea va néixer el 3 de novembre de 1928 al carrer Travessera de Catalunya de Granollers, que actualment es coneix com carrer del mestre Josep Maria Ruera. Els seus pares, Felipe Verde i Felisa Aldea, eren de Burgo de Osma, Sòria. El seu pare, que era sergent de carrabiners, va venir a treballar a Catalunya i poc abans de néixer Josep Verde i Aldea la família es va instal·lar a Granollers. L'any 1936, el seu pare va ascendir a tinent de carrabiners i el van traslladar a Portbou. Aquesta època va coincidir amb els inicis de la guerra civil i a Portbou hi havia bombardejos diaris, com a conseqüència de la importància dels enllaços ferroviaris d'aquesta població fronterera. Aleshores, els seus pares van prendre la decisió d'enviar els seus dos fills, ell i la seva germana Carme, a Banyuls, un poble al sud de França.

Quan va arribar a Banyuls només tenia 7 anys. En aquesta població francesa, que aleshores tenia uns 2.500 habitants, va viure tres anys refugiat i va cursar els seus primers estudis. A l'escola només es parlava francès. El català estava prohibit aleshores, tot i que era la llengua normal de comunicació de la gent del poble. Aquesta estada al sud de França li va permetre aprofundir en el coneixement del francès. El fet de practicar durant aquests anys el català i el francès, va fer que al tornar cap a Barcelona no recordés com es parlava el castellà. L'any 1938 van traslladar el seu pare de Portbou a Figueres, on Verde i Aldea va viure el bombardeig que va partir aquesta ciutat que, com Granollers, tampoc era objectiu militar. Aquest bombardeig va ser un diumenge, un dia en què ell i el seu pare acostumaven a anar al quiosc de la Rambla a comprar un còmic. Aquest moment el va viure sota una escala. L'any 1939, un cop acabada la guerra, al seu pare se li obre un consell de guerra i es traslladen a Sant Andreu, a la plaça de l'Església. La família va viure uns mesos a Barcelona i després va tornar a Granollers.

Sala de Plens de l'Ajuntament. Pregoner de l'Ascensió 1986. Foto: Antonio Alcalde (HMG)

Quan va tornar a Granollers tenia 11 anys i la família es va instal·lar al carrer de Torras i Bages, cantonada amb el carrer de Ponent. Va cursar el primer i segon de batxillerat als escolapis i després va estudiar a l'escola oficial de segon d'ensenyament, l'Institut, que estava situada al carrer de Corró. Aquesta escola estava dirigida pel mestre Salvador Llobet i presidida pel pare Castro. L'any 1947 va ser el primer granollerí que va aconseguir el Premi Extraordinari d'Examen d'Estat. Després del batxillerat va començar a estudiar la carrera de Dret i va combinar els seus estudis amb les classes de francès i anglès que va donar a l'Institut. Quan va acabar la carrera va començar a exercir d'advocat a Granollers.

Sempre va estar vinculat amb la teixit cultural de Granollers. Va ser un dels fundadors de l'Associació Cultural de Granollers i un dels impulsors del concurs de pintura, que organitzava el Museu de Granollers amb la col·laboració de l'Ajuntament. Va formar part del jurat d'aquest concurs conjuntament amb personalitats de la ciutat relacionades amb el món de l'art com el ceramista Antoni Cumella. Un dels participants habituals en aquest certamen era Amador Garrell. Cap a principis dels anys 50 també va ser un dels impulsors del Centre d'Estudis, que es reunia a la Casa de Cultura Sant Francesc i organitzava ponències. Va ser president de les joventuts d'Acció Catòlica i va fer algunes representacions de teatre al centre catòlic. Durant els anys 50 va dirigir la revista *Acció Catòlica*, que en principi s'editava en castellà però després es va anar catalanitzant fins a convertir-la en *Granollers Comunitat Cristiana*. Aquesta publicació seguia una línia democràtica, cristiana i catalanista en uns moments complicats políticament. En aquesta revista va treballar, entre d'altres, amb Ramon Munné, Pere Canal i Baliu, Esteve Sala i el mossèn Josep Cardús. *Granollers Comunitat Cristiana* s'imprimia a la impremta Garrell i aquesta relació va fer que Verde i Aldea establís una bona amistat amb Amador Garrell. Pel que fa a les publicacions, també va col·laborar a *Revista del Vallès*. Primer, va fer una columna sobre història de Granollers i després es va fer càrrec d'una secció que es deia *Àngulo local*, on

Campanya per les eleccions europees de 1994. Miting a Mataró amb Raimon Obiols, Josep Borrell i altres companys.

tractava aspectes culturals o esportius de la ciutat. Més tard, va col·laborar a la revista *Destino* i escrivia a la pàgina de política internacional. A Granollers, va tenir altres càrrecs relacionats amb el món de la cultura i, per exemple, va ser conservador del Museu de Granollers en substitució d'Antoni Jonch.

L'any 1956 es va casar amb Montserrat Parera, de la família de la farmàcia Parera de Granollers. Van tenir quatre fills: Montse, Alícia, Agustí i Oriol. Els tres primers van néixer a Granollers i el més petit a Barcelona. Entre els anys 1959 i 1960 va fer un postgrau de dret comparat i un curs sobre les comunitats europees a la facultat de dret comparat de Luxemburg. Quan va tornar de Luxemburg encara tenia el seu despatx d'advocat a Granollers, però cada vegada tenia més relacions amb Barcelona. Va ser escollit bibliotecari de la junta del Col·legi d'Advocats de Barcelona, un càrrec que va ocupar des de l'any 1969 fins a 1973. A Barcelona va entrar en contacte amb grups clandestins i va establir relacions amb personalitats com Jordi Pujol, Joaquim Molas i Jordi Solé Tura. Aquests contactes van fer que Verde i Aldea passés cada vegada més hores a Barcelona, i finalment, l'octubre de 1969 ell i la seva família van decidir deixar Granollers per traslladar-se a la capital. Va ser professor de ciències polítiques a l'Institut d'Estudis Socials de Barcelona entre els anys 1969 i 1975. L'any 1972 va fundar el Grup Cristià de Promoció i Defensa dels Drets Humans a Barcelona. Durant aquesta època va entrar en contacte amb el món editorial i va traduir algunes publicacions al català, va col·laborar amb l'Enciclopèdia Catalana i com a advocat es va dedicar a assessorar algunes publicacions.

Durant la seva trajectòria com a advocat va defensar persones al Tribunal d'Ordre Públic de Madrid, sobretot estudiants. Verde i Aldea no va establir relacions amb partits polítics clandestins, però sí amb grups que organitzaven conferències o editaven revistes. L'any 1975, però, amb l'inici de la transició va començar la seva vinculació amb la política perquè considerava que aleshores valia la pena formar part d'un partit. Josep Pallach li va propo-

Parlament d'Estransburg. Sessió de l'11 de juliol de 1995

sar formar part del Partit Socialista de Catalunya-Reagrupament i va ser-ne copresident amb el mateix Pallach i Heribert Barrera. L'any 1978, aquest partit es va fusionar amb el PSC-Congrés i la Federació Socialista Catalana del PSOE per fundar el PSC, del qual va ser membre de la Comissió Executiva. L'any 1979, va començar a dedicar-se a la vida política per complet. Va ser diputat de les Corts Generals i va formar part de la "Comissió dels vint", que es va formar per redactar l'Estatut de Catalunya. Entre 1982 i 1986 va ser vicepresident de la mesa del congrés dels Diputats. L'any 1983, va ser vicepresident de l'Assemblea Parlamentària del Consell d'Europa i president de la delegació espanyola, i un any més tard, president de l'Institut dels Drets Humans de Catalunya. Entre 1992 i 1996 va ser vicepresident del Parlament Europeu. Actualment, és president del Consell Català del Moviment Europeu.

Al llarg de la seva trajectòria professional i política, Verde i Aldea ha fet diverses ponències al Centre d'Estudis de Granollers, conferències i ha escrit el llibre *Los derechos humanos y las comunidades europeas*. Actualment, està preparant un llibre sobre les constitucions europees.